

Arrest

nr. 224 115 van 18 juli 2019
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat T. STAPPERS
Fuutstraat 1
2300 TURNHOUT

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en
Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Surinaamse nationaliteit te zijn, op 15 juli 2019 bij faxpost heeft ingediend om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 9 juli 2019 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 15 juli 2019, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 18 juli 2019 om 11 uur.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. VAN ISACKER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat T. STAPPERS, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat T. BRICOUT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 9 juli 2019 neemt de gemachtigde van bevoegde minister de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies), ter kennis gebracht aan de verzoekende partij op 9 juli 2019.

Dit is de bestreden beslissing, waarvan de motieven luiden als volgt:

“(…)

BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN MET VASTHOUDING MET HET OOG OP VERWIJDERING

Betrokkene werd gehoord door de politie van Schoten op 09.07.2019 en in deze beslissing werd rekening gehouden met zijn verklaringen.

Bevel om het grondgebied te verlaten

Aan de Heer, die verklaart te heten:

naam: S.

voornaam: G. V.

geboortedatum: 10.12.1981

geboorteplaats: P.

nationaliteit: Suriname

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING EN VAN DE AFWEZIGHEID VAN EEN TERMIJN OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van volgend(e) artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten en/of vaststellingen:

Artikel 7, alinea 1: ☐ 1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;

Betrokkene verblijft op het Schengengrondgebied zonder een geldig visum.

Betrokkene deed te Schoten een verklaring van wettelijke samenwoning met de Nederlandse onderdane N. M. °15.05.1976, die legaal in België verblijft. Op 19.02.2018 weigerde de gemeente Schoten deze wettelijke samenwoning te registreren na negatief advies van het Parket van Antwerpen, nadat was vastgesteld dat betrokkene een wettelijke samenwoning wenste te registreren die niet gericht was op het aangaan van duurzame verbintenis tussen partners maar op het verwerven van een verblijfsrecht. De weigering van registratie van wettelijke samenwoning vormt een contra-indicatie inzake het bestaan van een werkelijk gezinsleven, zodat kan geconcludeerd worden dat een terugkeer naar het land van herkomst geen schending van artikel 8 van het EVRM inhoudt. Zowel betrokkene als Dhr O. J. wisten dat het gezinsleven in België van af het begin precair was, gelet op de illegale verblijfssituatie van betrokkene in België. Betrokkene heeft nog een beroep lopende wat deze weigering van de wettelijke samenwoning betreft. In het geval de procedure bij de familierechtbank ertoe zou leiden dat de wettelijke samenwoning alsnog mag geregistreerd worden, kan betrokkene bij de voor hem bevoegde Belgische vertegenwoordiging een visumaanvraag indienen op grond van de wettelijke samenwoning. Betrokkene deed reeds vijf maal een aanvraag tot gezinshereniging in functie van zijn aangehaald feitelijk partnerschap met Mevr. N.M. Deze aanvragen werden echter allen geweigerd daar betrokkene niet kan aantonen een deugdelijk bewezen duurzame relatie te hebben met Mevr. N. Betrokkene toont niet aan dat zij een stabiele en duurzame relatie hebben met elkaar. Uit het administratief dossier blijkt dat betrokkene en Mevr. N. elkaar kennen sinds 2015. Echter, louter elkaar kennen is geen afdoende bewijs dat beiden ook een relatie met elkaar hadden sinds deze datum. Ook het feit dat betrokkene inwoont bij Mevr. N. geeft hem niet automatisch recht op verblijf. Het bepalen van een gemeenschappelijke verblijfplaats volstaat niet om een gezinssituatie, zoals bepaald in artikel 8 EVRM, te scheppen. Een schending van artikel 8 EVRM kan dan ook niet worden aangenomen. Betrokkene verklaart geen medische problemen te hebben. Een schending van artikel 3 EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt.

Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Minister in zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/13.

Artikel 74/14: Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan:

☐ artikel 74/14 §3, 1°: er bestaat een risico op onderduiken

6° Betrokkene heeft onmiddellijk na de beslissing weigering binnenkomst/eind verblijf/terugrijvingsmaatregel/verwijderingsmaatregel een nieuwe verblijfsaanvraag of een nieuw verzoek om internationale bescherming ingediend.

Betrokkene diende tot vijf maal toe nagenoeg onmiddellijk na een beslissing tot weigering van een aanvraag gezinshereniging op basis van artikel 47/1, 1°, een nieuwe aanvraag gezinshereniging in, telkens in functie van zijn aangehaald feitelijk partnerschap met N. M. °15.05.1976 die de Nederlandse nationaliteit heeft en legaal in België verblijft. De eerste aanvraag, ingediend op 27.09.2016, werd op 24.03.2017 geweigerd, omdat betrokkene niet voldoende kon bewijzen dat hij effectief een duurzame relatie heeft met Mevr. N. Deze weigering (bijlage 20) werd op 27.03.2017 aan betrokkene betekend met een bevel om het grondgebied te verlaten geldig 30 dagen. Een maand later, op 26.04.2017, diende betrokkene een nieuwe aanvraag in in functie van zijn aangehaalde feitelijke partner. Deze aanvraag werd op 23.10.2017 geweigerd, beslissing (bijlage 20) die op 26.10.2018 aan betrokkene werd betekend, opnieuw met een bevel om het grondgebied te verlaten. vervolgens diende betrokkene op 1.12.2017 voor de derde keer een aanvraag gezinshereniging in in functie van Mevr. N. Deze aanvraag werd op 24.05.2018 geweigerd, beslissing (bijlage 20) die op 29.05.2018 aan betrokkene werd betekend. Nog geen maand later, op 13.06.2018, diende betrokkene zijn vierde aanvraag gezinshereniging in. Deze aanvraag werd op 10.12.2018 geweigerd (bijlage 20) Deze beslissing werd op 13.12.2018 aan betrokkene betekend samen met een bevel om het grondgebied binnen de 30 dagen te verlaten. Nog geen maand later, op 31.12.2018 diende betrokkene voor de vijfde maal een aanvraag gezinshereniging in in functie van zijn aangehaald feitelijk partnerschap met Mevr. N. Deze aanvraag werd op 19.06.2019 geweigerd (bijlage 20), beslissing die op 09.07.2019 aan betrokkene werd betekend.

Terugleiding naar de grens

REDEN VAN DE BESLISSING TOT TERUGLEIDING NAAR DE GRENS:

Met toepassing van artikel 7, tweede lid, van de wet van 15 december 1980, is het noodzakelijk om de betrokkene zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden, met uitzondering van de grens van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen om de volgende redenen:

Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek: Er bestaat een risico op onderduiken:

6° Betrokkene heeft onmiddellijk na de beslissing weigering binnenkomst/eind verblijf/terugdrivingsmaatregel/verwijderingsmaatregel een nieuwe verblijfsaanvraag of een nieuw verzoek om internationale bescherming ingediend. Betrokkene diende tot vijf maal toe nagenoeg onmiddellijk na een beslissing tot weigering van een aanvraag gezinshereniging op basis van artikel 47/1, 1°, een nieuwe aanvraag gezinshereniging in, telkens in functie van zijn aangehaald feitelijk partnerschap met N. M. °15.05.1976 die de Nederlandse nationaliteit heeft en legaal in België verblijft. De eerste aanvraag, ingediend op 27.09.2016, werd op 24.03.2017 geweigerd, omdat betrokkene niet voldoende kon bewijzen dat hij effectief een duurzame relatie heeft met Mevr. N. Deze weigering (bijlage 20) werd op 27.03.2017 aan betrokkene betekend met een bevel om het grondgebied te verlaten geldig 30 dagen. Een maand later, op 26.04.2017, diende betrokkene een nieuwe aanvraag in in functie van zijn aangehaalde feitelijke partner. Deze aanvraag werd op 23.10.2017 geweigerd, beslissing (bijlage 20) die op 26.10.2018 aan betrokkene werd betekend, opnieuw met een bevel om het grondgebied te verlaten. vervolgens diende betrokkene op 1.12.2017 voor de derde keer een aanvraag gezinshereniging in in functie van Mevr. N. Deze aanvraag werd op 24.05.2018 geweigerd, beslissing (bijlage 20) die op 29.05.2018 aan betrokkene werd betekend. Nog geen maand later, op 13.06.2018, diende betrokkene zijn vierde aanvraag gezinshereniging in. Deze aanvraag werd op 10.12.2018 geweigerd (bijlage 20) Deze beslissing werd op 13.12.2018 aan betrokkene betekend samen met een bevel om het grondgebied binnen de 30 dagen te verlaten. Nog geen maand later, op 31.12.2018 diende betrokkene voor de vijfde maal een aanvraag gezinshereniging in in functie van zijn aangehaald feitelijk partnerschap met Mevr. N. Deze aanvraag werd op 19.06.2019 geweigerd (bijlage 20), beslissing die op 09.07.2019 aan betrokkene werd betekend. Betrokkene werd door de gemeente Schoten geïnformeerd over de betekenis van een bevel om het grondgebied te verlaten en over de mogelijkheden tot ondersteuning bij vrijwillig vertrek, in het kader van de procedure voorzien in de omzendbrief van 10 juni 2011 betreffende de bevoegdheden van de Burgemeester in het kader van de verwijdering van een onderdaan van een derde land (Belgisch Staatsblad 16 juni 2011). Betrokkene verklaart in België te zijn omdat hij zich wil herenigen met zijn gezin. Hij wil niet terugkeren naar zijn land van herkomst omdat hij bij zijn vrouw wil blijven. We stellen dus vast dat betrokkene met zijn uiteenzetting geen schending van artikel 3 EVRM aantoon. Om tot een schending van artikel 3 EVRM te kunnen besluiten, dient hij aan te tonen dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat hij in Suriname een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan foltering of onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen. Het louter ongestaafd aanvoeren van een vermeende schending artikel 3 EVRM kan niet volstaan.

Vasthouding

REDEN VAN DE BESLISSING TOT VASTHOUDING:

Met de toepassing van artikel 7, derde lid van de wet van 15 december 1980, dient de betrokkene te dien einde opgesloten te worden, aangezien zijn terugleiding naar de grens niet onmiddellijk kan uitgevoerd worden en op basis van volgende feiten:

Er bestaat een risico op onderduiken:

6° Betrokkene heeft onmiddellijk na de beslissing weigering binnenkomst/eind verblijf/terugrijvingsmaatregel/verwijderingsmaatregel een nieuwe verblijfsaanvraag of een nieuw verzoek om internationale bescherming ingediend. Betrokkene diende tot vijf maal toe nagenoeg onmiddellijk na een beslissing tot weigering van een aanvraag gezinshereniging op basis van artikel 47/1, 1°, een nieuwe aanvraag gezinshereniging in, telkens in functie van zijn aangehaald feitelijk partnerschap met N. M. °15.05.1976 die de Nederlandse nationaliteit heeft en legaal in België verblijft. De eerste aanvraag, ingediend op 27.09.2016, werd op 24.03.2017 geweigerd, omdat betrokkene niet voldoende kon bewijzen dat hij effectief een duurzame relatie heeft met Mevr. N. Deze weigering (bijlage 20) werd op 27.03.2017 aan betrokkene betekend met een bevel om het grondgebied te verlaten geldig 30 dagen. Een maand later, op 26.04.2017, diende betrokkene een nieuwe aanvraag in in functie van zijn aangehaalde feitelijke partner. Deze aanvraag werd op 23.10.2017 geweigerd, beslissing (bijlage 20) die op 26.10.2018 aan betrokkene werd betekend, opnieuw met een bevel om het grondgebied te verlaten. vervolgens diende betrokkene op 1.12.2017 voor de derde keer een aanvraag gezinshereniging in in functie van Mevr. N. Deze aanvraag werd op 24.05.2018 geweigerd, beslissing (bijlage 20) die op 29.05.2018 aan betrokkene werd betekend. Nog geen maand later, op 13.06.2018, diende betrokkene zijn vierde aanvraag gezinshereniging in. Deze aanvraag werd op 10.12.2018 geweigerd (bijlage 20) Deze beslissing werd op 13.12.2018 aan betrokkene betekend samen met een bevel om het grondgebied binnen de 30 dagen te verlaten. Nog geen maand later, op 31.12.2018 diende betrokkene voor de vijfde maal een aanvraag gezinshereniging in in functie van zijn aangehaald feitelijk partnerschap met Mevr. N. Deze aanvraag werd op 19.06.2019 geweigerd (bijlage 20), beslissing die op 09.07.2019 aan betrokkene werd betekend.

Gelet op al deze elementen, kunnen we dus concluderen dat hij de administratieve beslissing die genomen wordt te zijnen laste niet zal opvolgen. We kunnen ook concluderen dat er sterke vermoedens zijn dat hij zich aan de verantwoordelijke autoriteiten zal onttrekken. Hieruit blijkt dat betrokkene ter beschikking moet worden gesteld van Dienst Vreemdelingenzaken.

Gezien betrokkene niet in het bezit is van een geldig reisdocument op moment van zijn arrestatie is het noodzakelijk hem ter beschikking van de Dienst Vreemdelingenzaken te weerhouden teneinde een doorlaatbewijs te bekomen van zijn nationale overheden (Suriname).

(...)"

2. Betreffende de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid

2.1. In zoverre de vordering ook is gericht tegen de beslissing tot vasthouding met het oog op verwijdering, moet worden vastgesteld dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) ter zake geen rechtsmacht heeft en de vordering onontvankelijk is.

2.2. De Raad wijst er verder op dat artikel 43, § 1, eerste lid, van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: het koninklijk besluit van 21 december 2006) bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen dient te bevatten.

Verzoekende partij betoogt dat zij momenteel is vastgehouden met het oog op haar verwijdering. Aan de in de in artikel 43, § 1, eerste lid, van het koninklijk besluit van 21 december 2006 gestelde vereiste om het hoogdringende karakter van de vordering ten aanzien van de bestreden beslissing toe te lichten, werd dus voldaan.

Verder moet worden opgemerkt dat, overeenkomstig artikel 39/82, § 2, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een bestuurshandeling kan worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

2.3. De verzoekende partij voert in een enig middel het volgende aan:

“Schending van art. 74/13 Vw en artikel 8 EVRM:

Het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering verwijst in de motivering/reden van het bevel en van de afwezigheid van een termijn om het grondgebied te verlaten, naar artikel 8 van het EVRM en de tegenpartij hanteert dienaangaande een dubbele motivering (stuk 1).

Voorafgaand:

Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet refereert naar artikel 8 van het EVRM.

Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land”.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen heeft in diens arrest van 27/08/2014 (nummer 128.267) bevestigd dat voornoemd artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet inderdaad refereert naar artikel 8 van het EVRM dat de bescherming van het gezinsleven inhoudt.

Ten gronde:

Enerzijds wijst de tegenpartij op het feit dat de weigering van de registratie van samenwoonst (van verzoeker met diens partner mevrouw N.) “een contra-indicatie vormt inzake het bestaan van een werkelijk gezinsleven, zodat kan geconcludeerd worden dat een terugkeer naar het land van herkomst geen schending van artikel 8 van het EVRM inhoudt”.

Verzoeker en diens partner, mevrouw N., hebben nu geen verklaring van wettelijke samenwoonst afgelegd doch wel een aangifte van huwelijk gedaan ten overstaan van de ambtenaar van de burgerlijke stand van de gemeente Schoten, welke laatste beslist heeft om het voorgenomen huwelijk van verzoeker met mevrouw N., niet te voltrekken.

Anderzijds overweegt de tegenpartij dat “zowel verzoeker als de heer O.J.?? - dient mevrouw N. te zijn - wisten dat het gezinsleven in België vanaf het begin precair was, gelet op de illegale verblijfssituatie van betrokkene in België”.

Er dient dan ook te worden vastgesteld dat de tegenpartij zelf, al meent hij dat er een contra-indicatie bestaat inzake het bestaan van een werkelijk gezinsleven, desalniettemin het bestaan van een gezinsleven heeft aanvaard.

Hij heeft het immers noodzakelijk geacht dienaangaande een belangenafweging te maken en verder te motiveren aangaande een mogelijke schending van artikel 8 van het EVRM.

Uw Raad kan bijgevolg nagaan of de tegenpartij bij het nemen van de bestreden beslissing is overgegaan tot een zorgvuldige belangenafweging aangaande alle relevante elementen en omstandigheden van het gezinsleven van verzoeker, zoals zij behoorde te doen in het licht van artikel 8 van het EVRM (RVV, 26/02/2016, nr. 162.982) – stuk 6.

In dit dossier is het gebleken dat de tegenpartij geen rekening heeft gehouden met het relevante feit dat verzoeker reeds sinds 26/09/2016 (datum waarop verzoeker en mevrouw N. feitelijk zijn gaan samenwonen) de zorg en de opvoeding mee op zich neemt van de 3 schoolgaande- en inwonende kinderen van mevrouw N. en met deze sindsdien een hecht gezin vormt – zie stuk 7 (attest van samenstelling gezin dd. 26/04/2018).

Het betreffen de kinderen:

- S. V. O., °16/07/2005 te NL-Almere (13 jaar)
- L. V. O., °13/11/2001 te NL-Amsterdam (17 jaar)
- D. V. O., ° 07/08/1999 te NL-Amsterdam (19 jaar)

De tegenpartij kan bovendien niet voorhouden onwetend te zijn geweest over het bestaan van de 3 voornoemde kinderen van de partner van verzoeker en het (sinds 3 jaar) bestaan van het hechte gezin bestaande uit verzoeker, Mevr. N. en de 3 kinderen van Mevr. N..

Verzoeker verwijst desbetreffend naar de documenten die betrekking hebben op het onderzoek in het kader van het voorgenomen huwelijk, onder andere het advies van de Procureur des Konings te Antwerpen van 13/02/2018 en het besluit van de ambtenaar van de burgerlijke stand van de gemeente Schoten van 19/02/2018 waarin uitdrukkelijk melding wordt gemaakt van de 3 kinderen van mevrouw N. en de samenwoning met hen:

“Uiteindelijk zijn mevrouw en haar 3 kinderen in april 2016 ook naar Europa gekomen en wonen ze sedert september 2016 samen”.

Door de familiale situatie van verzoeker en mevrouw N. en meer bepaald het bestaan van de 3 schoolgaande- en inwonende kinderen van mevrouw N. niet te betrekken in de belangenafweging in het kader van artikel 8 EVRM, heeft de tegenpartij de op hem rustende zorgvuldigheidsplicht in het licht van dit verdragsartikel geschonden (RVV, 26/02/2016, nr. 162.982).

De tegenpartij heeft evenmin afdoende rekening gehouden met de bevindingen van de Rechtbank van Eerste Aanleg Antwerpen, afdeling Antwerpen in diens (bestreden) vonnis van 20/12/2018 (stuk 3) in haar belangenafweging in het kader van art. 8 EVRM en heeft zodoende de op hem rustende zorgvuldigheidsplicht in het licht van dit verdragsartikel geschonden.

De voornoemde Rechtbank stelde van oordeel te zijn dat de door de ambtenaar van de burgerlijke stand in rekening gebrachte aanwijzingen van een mogelijke intentie in hoofde van partijen om een verblijfsrechtelijk voordeel te bekomen, onvoldoende zijn als bewijs dat het hier om de enige intentie van partijen zou gaan en dat er derhalve onvoldoende elementen aanwezig zijn die erop wijzen dat het huwelijk er uitsluitend op gericht is om aan verzoeker een verblijfsrecht veroordeeld te kennen.

De Rechtbank stelt ondubbelzinnig dat, alhoewel alles vrij snel gegaan is en beide partijen nog gehuwd waren of een relatie hadden op het moment dat ze elkaar ontmoet hebben, geen redenen ziet om aan het geschetste relatieverloop te twijfelen.

“Verzoeker en mevrouw N. leggen hierover gelijkaardige verklaringen af en uit de stukken blijkt dat de echtscheiding van verzoeker effectief in de geschetste periode in Nederland geregeld werd.

Nadat mevrouw N. naar België verhuisd was met haar kinderen, hebben eisende partijen nog een tijdje apart gewond om alles wat tot rust te laten komen en om de kinderen van M. N. toe te laten om de situatie te verwerken.

Dit is alleszins een gegeven dat op de oprechtheid van de situatie wijst, aangezien dit een zeer normale van zaken is.

De verklaringen van partijen ten aanzien van de politie zijn zeer gelijklopend. Hieruit blijkt duidelijk dat ze veel tijd met elkaar doorbrengen, dat ze elkaar goed kennen, gemeenschappelijke interesses hebben en geïntroduceerd werden in elkaars familie.

Geen van partijen kan beschouwd worden als bijzonder beïnvloedbaar of kwetsbaar voor misbruiken en ze bevinden zich in dezelfde levensfase en hebben volgens verklaring hetzelfde toekomstbeeld voor ogen.

De samenwoningstcontrole was onmiskenbaar positief, uit de foto's blijkt dat eisende partijen samen dingen doen, dat M. N. de kostwinner is en dat de heer S. mee instaat voor het huishouden en de zorg van de kinderen.

Alhoewel de familie van M. N. in Nederland woont, blijkt dat zij thans haar voornaamste belangen in België heeft en hier ook effectief woont.

Haar kinderen gaan hier naar school...

Zijzelf woont in België en volgt hier een opleiding.

Tenslotte blijkt dat eisende partijen het huwelijk geenszins als een formaliteit beschouwen, er zijn al heel wat voorbereidingen getroffen (p.6 tem 8 van het vonnis)."

2.4. Waar de verzoekende partij vooreerst aanvoert dat de bestreden beslissing verkeerdelijk zou vermelden dat er sprake is van een verklaring van wettelijke samenwoning, in plaats van een huwelijksaangifte, blijkt uit de stukken van het administratief dossier dat er inderdaad sprake is van een huwelijksaangifte en niet van een verklaring van wettelijke samenwoning, zoals de verwerende partij opwerpt in haar nota met opmerkingen. Deze verschrijving betreft evenwel een loutere materiële mislag, die in geen geval tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden. Het gegeven dat er sprake is van een huwelijksaangifte, en niet van een verklaring van wettelijke samenwoning, doet immers geen afbreuk aan de vaststelling dat de ambtenaar van de burgerlijke stand van de gemeente Schoten op 19 februari 2018 een weigeringsbeslissing nam. In de weigeringsbeslissing gaf de ambtenaar van de burgerlijke stand aan dat er geen sprake is van een duurzame verbintenis tussen verzoekende partij en haar partner, doch wel sprake van verblijfsrechtelijke motieven. De ambtenaar van de burgerlijke stand steunde zich hiervoor op het advies van het parket van 13 februari 2018. Deze mislag is niet van aard om afbreuk te doen aan de motieven van de bestreden beslissing.

De bestreden beslissing werd genomen op grond van art. 7, eerste alinea, 1°, van de vreemdelingenwet, dat het volgende bepaalt:

"Art. 7. Onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de minister of zijn gemachtigde of, in de in 1°, 2°, 5°, 9°, 11° of 12° bedoelde gevallen, moet de minister of zijn gemachtigde een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven aan de vreemdeling die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen :

1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;"

De gemachtigde stelde vast dat de verzoekende partij op het grondgebied verblijft zonder een geldig visum. Daarnaast werd ook geheel terecht in toepassing van artikel 74/14, §3, 1°, van de vreemdelingenwet beslist dat geen termijn voor vrijwillig vertrek kon worden toegestaan nu er sprake is van een risico op onderduiken. Verzoekende partij diende immers reeds tot vijfmaal toe, nagenoeg onmiddellijk na een beslissing tot weigering van een aanvraag tot gezinshereniging in functie van zijn aangehaald feitelijk partnerschap met mevrouw N. M., een nieuwe aanvraag tot gezinshereniging in. Deze beslissingen tot weigering van een aanvraag tot gezinshereniging werden aan de verzoekende partij betekend, telkens gevolgd door een bevel om het grondgebied te verlaten waaraan de verzoekende partij nooit gevolg heeft gegeven.

Uit de bestreden beslissing blijkt dat de gemachtigde van de minister in de bestreden beslissing de relatie tussen de verzoekende partij en mevrouw N. M. heeft beoordeeld op basis van de weigeringsbeslissing van 19 februari 2018 van de ambtenaar van de burgerlijke stand van de gemeente Schoten en het negatieve advies van het parket van Antwerpen. Hierin werd vastgesteld dat het voorgenomen huwelijk niet gericht was op het aangaan van een duurzame verbintenis, maar op het verwerven van een verblijfsrecht. Ook werd gewezen op de vijf aanvragen tot gezinshereniging in functie van het feitelijk partnerschap met mevrouw N. M. Deze werden allen negatief afgesloten, gelet op het gebrek aan bewijs van een stabiele en duurzame relatie. Op basis van al deze elementen besloot de gemachtigde dat er *in casu* geen sprake is van een beschermenswaardig gezinsleven. Bijgevolg kan de verzoekende partij niet worden bijgetreden waar zij stelt dat de gemachtigde het bestaan van een gezinsleven aanvaardt in de bestreden beslissing.

Artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt:

"1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

Verzoekende partij betoogt in essentie een gezinsleven te hebben met haar vermeende partner, mevrouw N. M. en haar minderjarige kinderen.

Wanneer een vreemdeling zich beroept op een gezinsband in het kader van artikel 8 van het EVRM, kijkt de Raad in de eerste plaats na of er een gezinsleven bestaat in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of hierop een inbreuk werd gepleegd door de bestreden beslissing.

Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip “gezinsleven” niet, dat een autonoom begrip is dat onafhankelijk van het nationale recht dient te worden geïnterpreteerd. Wat het bestaan van een gezinsleven betreft, moet vooreerst worden nagegaan of er sprake is van een gezin. Vervolgens moet blijken dat in de feiten de persoonlijke band tussen deze gezinsleden voldoende hecht is en dat er sprake is van een effectief beleefd gezinsleven (zie EHRM 12 juli 2001, nr. 25702/94, *K. en T. v. Finland*, § 150). De beoordeling of er sprake kan zijn van een gezinsleven, is een feitenkwestie.

Wanneer de verzoekende partij een schending van artikel 8 van het EVRM aanvoert, is het in de eerste plaats haar taak om, rekening houdend met de omstandigheden van de zaak, op voldoende precieze wijze het bestaan van het door haar ingeroepen familie- en gezinsleven aan te tonen.

In de bestreden beslissing wijst de verwerende partij op het volgende:

“Betrokkene deed te Schoten een verklaring van wettelijke samenwoning met de Nederlandse onderdane N. M. °15.05.1976, die legaal in België verblijft. Op 19.02.2018 weigerde de gemeente Schoten deze wettelijke samenwoning te registreren na negatief advies van het Parket van Antwerpen, nadat was vastgesteld dat betrokkene een wettelijke samenwoning wenste te registreren die niet gericht was op het aangaan van duurzame verbintenissen tussen partners maar op het verwerven van een verblijfsrecht. De weigering van registratie van wettelijke samenwoning vormt een contra-indicatie inzake het bestaan van een werkelijk gezinsleven, zodat kan geconcludeerd worden dat een terugkeer naar het land van herkomst geen schending van artikel 8 van het EVRM inhoudt. Zowel betrokkene als Dhr O. J. wisten dat het gezinsleven in België van af het begin precair was, gelet op de illegale verblijfssituatie van betrokkene in België. Betrokkene heeft nog een beroep lopende wat deze weigering van de wettelijke samenwoning betreft. In het geval de procedure bij de familierechtbank ertoe zou leiden dat de wettelijke samenwoning alsnog mag geregistreerd worden, kan betrokkene bij de voor hem bevoegde Belgische vertegenwoordiging een visumaanvraag indienen op grond van de wettelijke samenwoning. Betrokkene deed reeds vijf maal een aanvraag tot gezinshereniging in functie van zijn aangehaald feitelijk partnerschap met Mevr. N.M. Deze aanvragen werden echter allen geweigerd daar betrokkene niet kan aantonen een deugdelijk bewezen duurzame relatie te hebben met Mevr. N. Betrokkene toont niet aan dat zij een stabiele en duurzame relatie hebben met elkaar. Uit het administratief dossier blijkt dat betrokkene en Mevr. N. elkaar kennen sinds 2015. Echter, louter elkaar kennen is geen afdoende bewijs dat beiden ook een relatie met elkaar hadden sinds datum. Ook het feit dat betrokkene inwoont bij Mevr. N. geeft hem niet automatisch recht op verblijf..”

In de bestreden beslissing wordt niet op kennelijk onredelijke wijze verwezen naar de beslissing van 19 februari 2018 van de ambtenaar van de burgerlijke stand van de gemeente Schoten om de voltrekking van het huwelijk te weigeren. Zowel door het parket als door de ambtenaar van de burgerlijke stand werd vastgesteld dat er sprake is van een schijnrelatie. Een schijnrelatie wordt niet beschermd door artikel 8 van het EVRM. De gemachtigde van de minister kon hieruit besluiten dat het risico bestaat dat de verzoekende partij met dit voorgenomen huwelijk enkel poogde om een verblijfsrecht in België te bekomen. Op basis van deze vaststellingen is er geen sprake van een beschermenswaardig gezinsleven tussen de verzoekende partij en mevrouw N. M. Dit impliceert eveneens dat er evenmin sprake is van een beschermenswaardig gezinsleven tussen de verzoekende partij en de kinderen van mevrouw N. M.

Mevrouw N. M. en haar (minderjarige) kinderen vormen immers eenzelfde gezin. De verzoekende partij is overigens slechts gaan inwonen bij haar vermeende partner in 2016 terwijl de kinderen van mevrouw N. M. respectievelijk geboren zijn in 1999, 2001 en 2005. Verzoekende partij toont bijgevolg niet aan dat haar aanwezigheid onontbeerlijk is voor de zorg van voormelde kinderen.

Het loutere feit dat de familierechtbank bij de rechtbank van eerste aanleg te Antwerpen de weigeringsbeslissing vernietigde, doet geen afbreuk aan het feit dat de gemachtigde zich wel degelijk mocht steunen op deze beslissing en het advies van het Openbaar Ministerie. De ambtenaar van de burgerlijke stand tekende immers hoger beroep aan tegen dit vonnis, zodat er nog geen definitieve uitspraak is. De bestreden beslissing wordt derhalve geacht in overeenstemming te zijn met de wet tot het tegendeel wordt bewezen. Bijgevolg kan heden niet gesteld worden dat de beslissing waarbij het huwelijk als schijnhuwelijk wordt beschouwd, onwettig is, aangezien het in deze stand van het geding

het hoegenaamd niet zeker is dat de verzoekende partij wel zal kunnen huwen zolang er geen uitspraak is van het Hof van Beroep. Indien later zou blijken dat de voormelde beslissing behept is met een onwettigheid en er geen reden meer is om zich te verzetten tegen het voorgenomen huwelijk, dan kan de verzoekende partij nog steeds het Belgische grondgebied betreden met het oog op het voorgenomen huwelijk vermits het thans bestreden bevel geen absoluut verbod inhoudt om het Belgische grondgebied te betreden. Verzoekende partij kan bijgevolg niet ernstig beweren dat in de bestreden beslissing onvoldoende rekening wordt gehouden met de bevindingen van familierechtbank bij de rechtbank van eerste aanleg te Antwerpen. Uit de bestreden beslissing blijkt immers dat ook rekening werd gehouden met de hypothese dat de procedure in hoger beroep ertoe zou leiden dat het huwelijk tussen verzoekende partij en mevrouw N. M. alsnog kan worden voltrokken. In dat geval kan de verzoekende partij immers een visumaanvraag indienen.

Gelet op het bovenstaande is het geenszins kennelijk onredelijk van de gemachtigde van de minister om te oordelen dat er uit onderzoek van het parket, waarop de beslissing van de gemeente berustte, gebleken is dat het voorgenomen huwelijk ("*wettelijke samenwoning*" in de bestreden beslissing) gaat om een schijnrelatie.

Gelet op het voorgaande kan de verzoekende partij bezwaarlijk stellen dat er wel degelijk sprake is van een effectief beleefd gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM. Een schending van artikel 8 van het EVRM is niet aangetoond.

De schending van artikel 73/13 van de vreemdelingenwet is evenmin aangetoond.

Het middel is niet ernstig.

2.5. De verzoekende partij heeft geen ernstig middel aangebracht. De vaststelling dat er niet voldaan is aan één van de in artikel 39/82, § 2, eerste lid, van de vreemdelingenwet voorziene cumulatieve voorwaarden volstaat om de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid af te wijzen.

3. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, §5, derde en vierde lid, van de vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden getroffen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achttien juli tweeduizend negentien door:

mevr. A. VAN ISACKER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

A. VAN ISACKER